

PETE BLABER

DE MISSIE,
MIJN MENSEN
EN MEZELF

Lessen van een voormalig Delta Force-commandant

Vertaald door Jasper Velzeboer

VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Voor Pete en Kylie.

Jullie zijn mijn missie, jullie zijn mijn mensen, en jullie zijn voor mij het belangrijkste wat er is. Bedankt.

INHOUD

Kaarten	9
Voorwoord	15
Inleiding: de missie, mijn mensen en mezelf	19

DEEL 1

- 1 Hoe ik hier gekomen ben: achteraf patronen herkennen 38
- 2 Natuurlijke selectie: lid worden van Delta Force 51
- 3 Gorillaoorlog: stel je het onvoorstelbare voor en geef je verbeelding vrij spel 61

DEEL 2

- 4 Lewis en Clark vinden Osama bin Laden: als je twijfelt, ontwikkel de situatie dan 84
- 5 De opgeblazen ambassades: de enige mislukking is het niet eens proberen 108
- 6 Infiltreren bij Al Qaida: hoe je de ‘kunst van het mogelijke’ ontdekt 115
- 7 De Bob lopen: luister altijd naar de mensen op de grond 128

DEEL 3

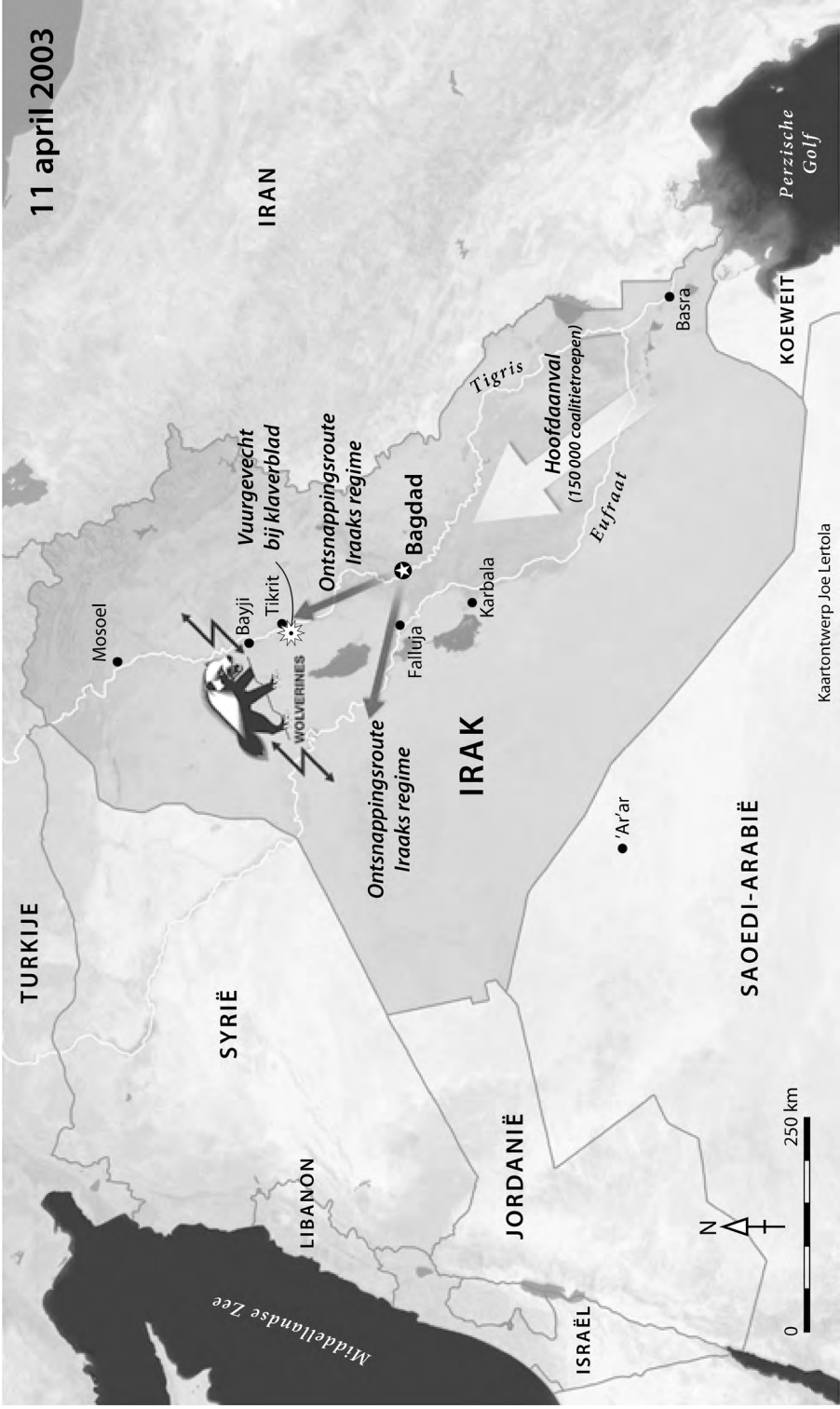
- 8 De stilte voor de storm: het Manhunting Project 156
- 9 9/11: Het lemmetje van tien centimeter 165
- 10 Stel je voor wie bruikbare kennis kan hebben 169
- 11 Stel je voor hoe je de mensen op de grond vindt 186
- 12 Stel je voor hoe: de dubbelspion die geen dubbelspion was 203

DEEL 4

- 13 Op de grond in Afghanistan: de chaos in je voordeel gebruiken 224
- 14 Het wordt pas realiteit als je het deelt 226
- 15 Je organiseren voor de oorlog: stel dat er een natuurramp plaatsvindt 238
- 16 Het verkennen van het grensgebied: hoe je vijandelijke patronen herkent 244
- 17 Realitycheck: wat beveel je aan? 268
- 18 De strijd begint: blij kalm en denk na! 289
- 19 Takur Ghar: toen al het gelach verdronk in droefenis 299

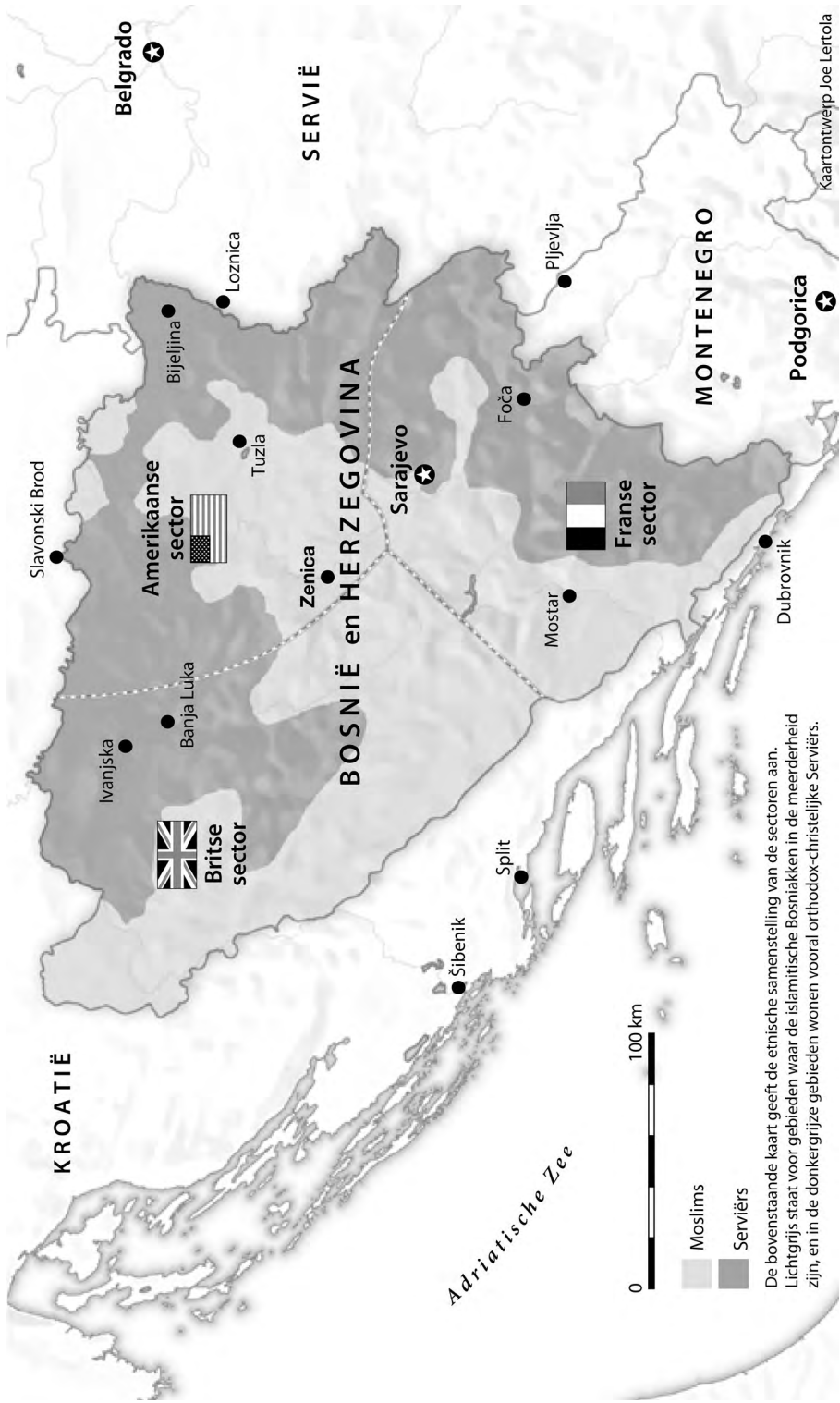
Noten 328

11 april 2003

Kaartontwerp Joe Lertola

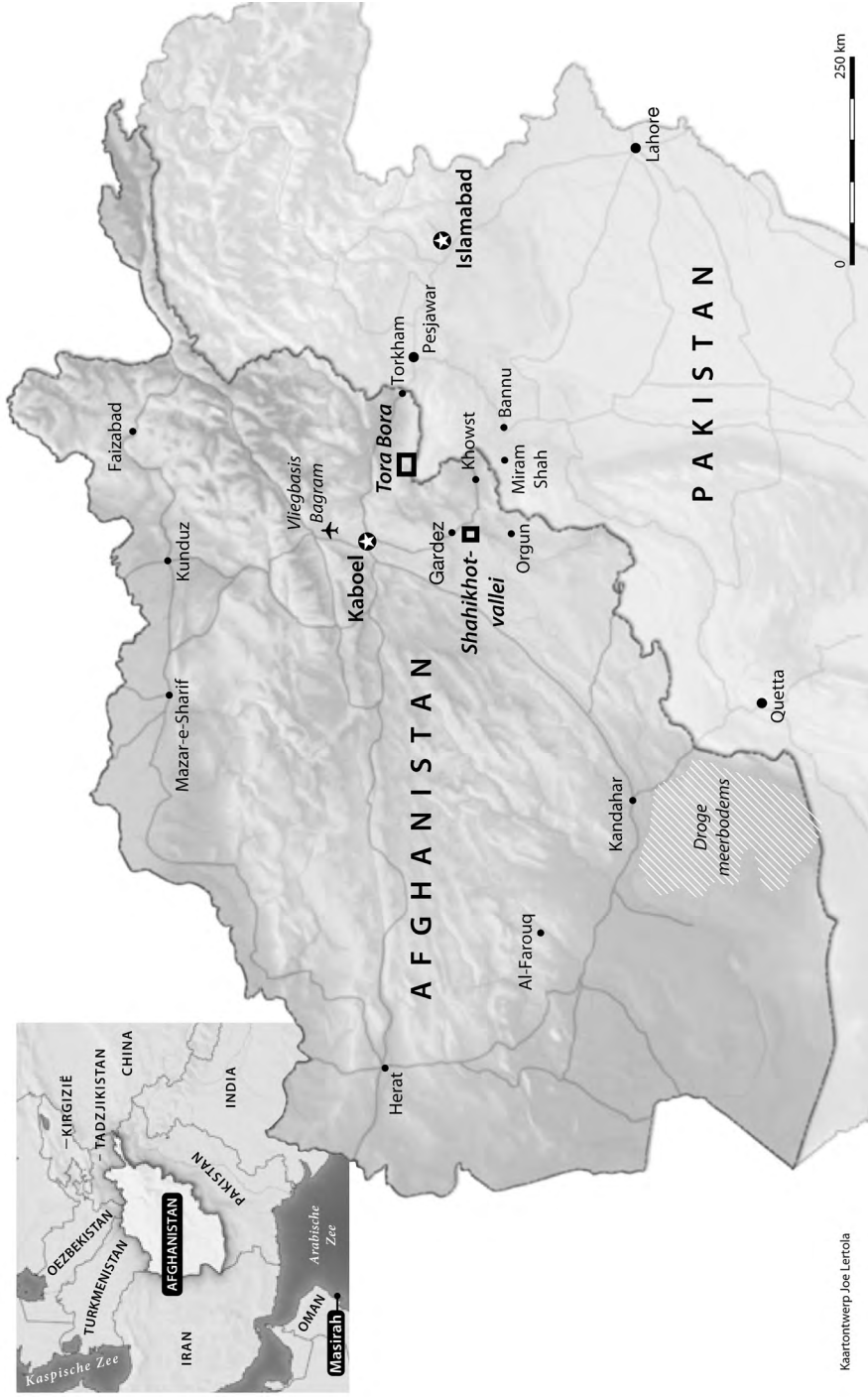
Kaart 1

Kaartontwerp Joe Lertola

De bovenstaande kaart geeft de etnische samenstelling van de sectoren aan. Lichtgrijs staat voor gebieden waar de islamitische Bosniëken in de meerderheid zijn, en in de donkergrijze gebieden wonen vooral orthodox-christelijke Serviërs.

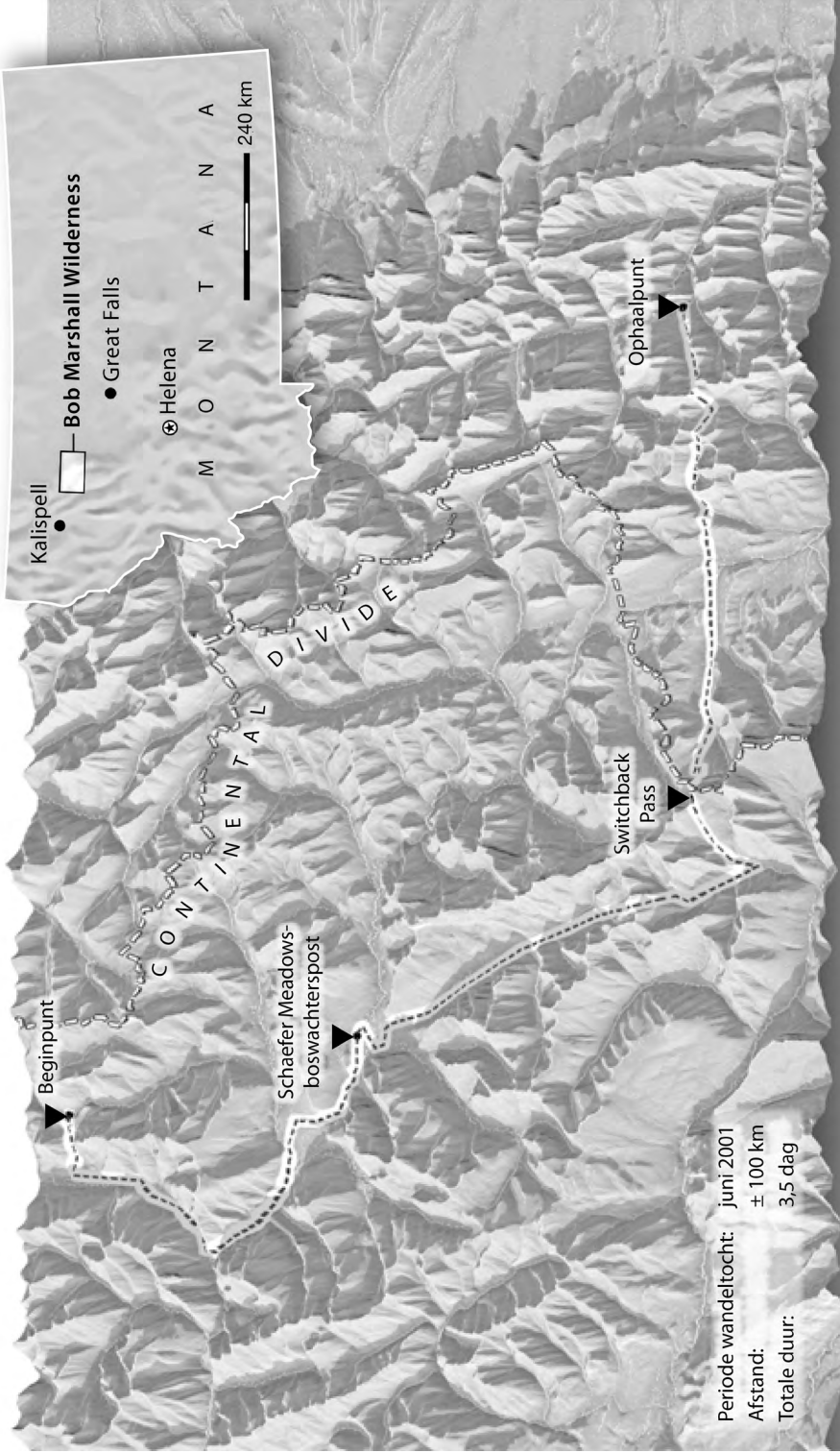
Kaart 2

Kaartontwerp Joe Lertola

Kaart 3

Kaartontwerp Joe Lertola

Periode wandeltocht: juni 2001
 Afstand: ± 100 km
 Totale duur: 3,5 dag

Kaart 4

12 jan	AFO begint de situatie te ontwikkelen vanuit het safehouse in Gardez
7 feb	Herder wijst vijandelijke schuilplaats aan in Shahikhot
21-26 feb	AFO verkent de omgeving
28 feb	AFO infiltreert Shahikhot en vormt observatieposten (OPs) in de bergen
2 maart, 4.00 uur	De strijd begint als Mako 31 een vijandelijke OP inneemt op 'de Vinger'
2 maart, 6.14 uur	Special Forces en Afghanen maken gevechtscontact met de vijand nabij 'de Vishmaak'
2 maart, 6.30 uur	Helikopters van de 10de Bergdivisie en 101ste Luchtdlandingsdivisie beginnen troepen te droppen in vallei
4 maart, 3.00 uur	Noodsituatie op de Takur Ghar begint
4 maart, 21.00 uur	Noodsituatie op de Takur Ghar eindigt
12 maart	AFO, Special Forces en Afghanen veroveren de vallei
12 maart	AFO volgt het vijandelijke 'trail of tears' richting Pakistan

Kaart 5

De Takur Ghar op 4 maart: chronologie

- 1** 3.00 uur. Een MH-47 met Mako 30 aan boord probeert te landen op de top van de Takur Ghar. De helikopter wordt geraakt door raketwerpers en machinegeweren. Een lid van Mako 30 (Neil Roberts) valt aan de achterkant uit de zwaar beschadigde helikopter.
- 2** De piloot heeft geen controle meer over de beschadigde helikopter en landt in de vallei. Slab vraagt toestemming om terug te keren naar de bergtop en Roberts te redden.
- 3** Een AC-130-gevechtsvliegtuig en een Predator vliegen boven de Takur Ghar. De status van Roberts is onbekend.
- 4** Slab zoekt contact met Pete bij 'de Vishaak', en ze besluiten de AC-130 te gebruiken voor onderdrukkingsvuur en het vernietigen van de vijanden op de bergtop voordat de helikopter met Mako 30 zal landen om Roberts te redden.
- 5** 4.34 uur. Een andere Chinook pikt Mako 30 en de bemanning van de kapotte Chinook op en vliegt terug naar het safehouse in Gardez om de bemanning af te zetten.
- 6** 4.45 uur. Slab en Mako 30 brengen de helikopter weer in gereedheid en vliegen terug naar de bergtop om Roberts te redden.
- 7** De commandoposten in Masirah (1800 kilometer verderop) en Bagram (160 kilometer verderop) hebben niet in de gaten wat er daadwerkelijk gaande is op het slagveld en denken dat Roberts in de vallei terechtgekomen is. Ze veranderen de frequentie van de satellietradio en staken de missie met de AC-130 vlak voordat Mako 30 op de bergtop landt.
- 8** 4.55 uur. De MH-47 met Mako 30 aan boord probeert te landen en wordt zwaar onder vuur genomen met machinegeweren. Slab verlaat de helikopter met Mako 30 en bestormt de vijandelijke posities om Roberts te lokaliseren en te redden. De MH-47 vliegt weg. Communicatiespecialist John Chapman van de luchtmacht komt om het leven bij een aanval op een bunker. Mako 30 zoekt dekking op de flank van de berg.
- 9** 5.00 uur. Een Quick Reaction Force (QRF) van de Rangers vertrekt vanaf Bagram met twee MH-47's, zonder te weten wat er met Mako 30 is gebeurd en zonder werkende satellietradio's voor communicatie.
- 10** 6.00 uur. De AC-130 vliegt weg van de bergtop.
- 11** 6.10 uur. Helikopter 1 van de QRF probeert op Takur Ghar te landen en wordt zes meter boven de top uit de lucht geschoten. Drie Rangers en een bemanningslid worden gedood door de van versterking voorziene vijand voordat ze de helikopter kunnen verlaten.
- 12** 7.00 uur tot 10.00 uur. Vijandelijke strijders proberen de Rangers te overvleugelen, maar hun positie wordt verklaapt door Team Juliet, dat ook de gevechtsvliegtuigen op de hoogte stelt. De laatste vijanden worden geneutraliseerd.
- 13** 21.00 uur. Alle Amerikaanse troepen hebben de Takur Ghar verlaten.

VOORWOORD

Boeken door schrijvers die een leidinggevende functie bij de overheid of het leger hebben gehad vormen een genre op zich. Iedere auteur weet dat een boek schrijven een ontzagwekkende opgave is. Je ontkomt er niet aan om dag na dag, week na week, een proces van ‘saturatie, incubatie en illuminatie’ te doorlopen en constant te herschrijven. Leaders die hun land hebben gediend nemen echter nog een extra uitdaging op zich: zorgen dat de inhoud vrij is van gevoelige informatie waarmee een geavanceerde vijand het land of de strijdkrachten ervan kan schaden. Namen, datums, tactieken, technieken en methodes moeten worden weggepoetst of aangepast omwille van de operationele veiligheid, wat de grootste en lastigste uitdaging is bij zo’n soort publicatie. Voor militairen en leden van de inlichtingendiensten is deze verantwoordelijkheid vastgelegd in een formele geheimhoudingsverklaring, die ondertekend wordt bij het toetreden tot een eenheid, activiteit of dienst. Deze verklaring verbiedt het meestal om de volgende informatie openbaar te maken:

1. De namen van geheime eenheden
2. De leden van geheime eenheden
3. Het verloop van recente geheime operaties en missies
4. Geheime tactieken, technieken en procedures

Over de naleving van mijn geheimhoudingsplicht

1. De naam van mijn voormalige eenheid, Special Forces Operational Detachment-Delta ofwel gewoon ‘Delta’, is het woord

waarmee aardrijkskundigen verwijzen naar het deel van een rivier dat in zee uitmondt. Het is ook de Griekse letter die gebruikt wordt om het begrip ‘verschil’ aan te duiden. De landmacht beschouwt de naam en eenheid onofficieel als geheim, maar ‘Delta’ en ‘Delta Force’ zijn zozeer gepopulariseerd door Hollywood en andere media dat moeilijk vol te houden valt dat het grote publiek er onbekend mee is. Bovendien staat in mijn officiële Staat van Dienst, die gewoon openbaar beschikbaar is, wanneer en in welke rollen ik actief ben geweest binnen de eenheid. In het echte leven gebruiken (voormalige) leden maar zelden de term ‘Delta’; in plaats daarvan hebben we het vrijwel altijd over ‘de Unit’. Omdat ik een kloppend en op de realiteit gebaseerd boek wil schrijven, gebruik ik die benaming in de meeste gevallen ook. Wanneer ik verwijs naar andere organisaties, activiteiten of diensten van de krijgsmachten of de overheid, doe ik dat uitsluitend om een samenhangend verhaal te creëren, en alleen als een andere publicatie of niet-geclassificeerd overheidsdocument al heeft vermeld dat die organisatie betrokken is geweest bij de missie in kwestie.

2. Waar nodig gebruik ik bijnamen, titels en pseudoniemen. Ook dat is om te voorkomen dat personen, eenheden, activiteiten, diensten en hun tactieken, technieken en procedures geschaad kunnen worden door geavanceerde vijanden van de Verenigde Staten. In het kader van de continuïteit met eerdere publicaties verwijs ik soms naar bekende militaire leiders met hun echte naam, maar alleen als duidelijk is dat de operationele veiligheid daardoor niet in gevaar komt. In andere gevallen heb ik bewust persoonlijke details weggelaten om de anonimiteit te waarborgen. Tenzij iemand bij naam wordt genoemd in een boek of tijdschrift waaruit ik citeer, verwijs ik naar de betreffende persoon met zijn of haar functie (bijvoorbeeld ‘de operationeel verantwoordelijk generaal’).

Zelfs militaire leiders die wel bij naam worden genoemd in andere voor iedereen toegankelijke documenten, zoals de best-

sellers *Not a Good Day to Die* en *Cobra II*, duid ik in de meeste gevallen alleen aan met hun positie of rang. Mijn bedoeling is immers niet om een oordeel over anderen te geven, maar om tijdloze lessen uit missies en militaire acties te trekken en die om te zetten in een verzameling nuttige richtlijnen.

3. Alle operaties uit dit boek zijn al beschreven in vele andere publicaties door burgers en de overheid. Wat mijn mensen en ik hebben meegemaakt in Afghanistan en Irak valt bijvoorbeeld te lezen in de twee zojuist genoemde bestsellers. De landmacht heeft er nooit bezwaar tegen gemaakt dat de auteurs mijn echte naam gebruikten bij het vertellen van die verhalen. In beide gevallen heeft de landmacht me geen toestemming gevraagd voordat er goedkeuring werd gegeven voor publicatie.

4. Ik heb mijn uiterste best gedaan om geen concrete details te noemen bij het bespreken van de tactieken, technieken en procedures van welke militaire organisatie dan ook. Zoals te lezen valt in het eerste hoofdstuk van dit boek, heeft de sleutel tot succes op alle mogelijke slagvelden – vroeger, nu en in de toekomst – weinig te maken met flitsende elektronische gadgets en geheime technologie. In plaats daarvan draait het erom hoe je denkt, hoe je beslissingen neemt en hoe je die beslissingen omzet in daden, wat niet bepaald te beschouwen valt als ‘geclassificeerde’ informatie.

Dit boek bevat de helderste, gedetailleerdste en nauwkeurigste beschrijving die ik van mijn ervaringen kan geven zonder te zondigen tegen de heilige voorschriften van de operationele veiligheid, zoals hierboven beschreven.

Al het gebruikte materiaal is afkomstig uit niet-geclassificeerde publicaties en bronnen, en niets van wat ik opschrijf is bedoeld om officieel of onofficieel enig feit of standpunt van een individu, overheid of dienst te bevestigen dan wel ontkennen. De inzichten in dit boek zijn gebaseerd op mijn persoonlijke waarnemingen, ervaringen en interacties. Als bij sommige anek-

dotes de concrete details wat aan de magere kant lijken, is dat waarschijnlijk om de operationele veiligheid te beschermen.

Om de aard van bepaalde operaties en de identiteit van de betrokkenen geheim te houden, heb ik soms losjes moeten omspringen met datums, tijdstippen en de volgorde van gebeurtenissen. Geen van die aanpassingen doet echter af aan de lessen die uit de vertelde verhalen getrokken kunnen worden, en de personen of diensten die aan bod komen worden er op geen enkele manier door benadeeld.

Om een lopend narratief te creëren heb ik soms gebeurtenissen beschreven waarbij ik niet direct betrokken was. Nogmaals, ik vertel uitsluitend over zulke gebeurtenissen om een algemene levensles te illustreren (zoals wanneer ik aan de hand van het verhaal van John Walker Lindh laat zien hoe belangrijk het is om de situatie te ontwikkelen). In andere gevallen, zoals bij de Slag van Shahikhot, gebruik ik het perspectief van mensen uit mijn team omdat het verhaal anders niet nauwkeurig of volledig te vertellen valt. Zulke details heb ik dan bij elkaar gesprokeld uit persoonlijk contact, gesprekken met de belangrijkste betrokkenen, nabesprekingen van missies en de vele geschreven documenten die direct na militaire acties opgesteld worden. Alle gebruikte documenten zijn niet-geclassificeerd en openbaar toegankelijk, en steeds heb ik geprobeerd om trouw te blijven aan de feiten.

Tot slot: oorlog is net als het leven zelf, waarmee ik bedoel dat geen twee individuen er op dezelfde manier tegen aankijken. Dit boek is mijn verslag van de gebeurtenissen. Mochten er onnauwkeurigheden in zitten, dan draag ik daarvoor de volledige verantwoordelijkheid. Het weerspiegelt mijn eigen denkbeelden, en niet die van de Amerikaanse landmacht, het ministerie van Defensie of welke andere partij dan ook.

INLEIDING

DE MISSIE, MIJN MENSEN EN MEZELF

11 april 2003

We noemden onszelf de *Wolverines*.¹ Onze missie was overvallen plegen en voor chaos zorgen.* We bevonden ons achthonderd kilometer achter de vijandelijke linies. Ik was de commandant van de *Wolverines*. Ze noemden me Panther.

De nacht was maanloos en bitter koud. Twaalf speciale verkenningsvoertuigen kropen onopvallend door de woestijn. Ze werden bestuurd door zwaarbewapende en dik ingepakte commando's. Het bevroren zand knarste onder de dikke knobbelige banden. Iets verderop, badend in de groene gloed van onze nachtzichtkijkers, lag de verlaten achtbaansweg die Tikrit, de geboorteplaats van Saddam, scheidde van de woestijn.² Het was een halve eeuw geleden dat westerse strijdkrachten deze modernste en loyaalste van alle Iraakse steden hadden gezien of betreden. Het was één dag na de val van het Iraakse regime, en Saddam en zijn handlangers waren officieel op de vlucht geslagen.³ De *Wolverines* hadden hun geurspoor te pakken.

De bestemming van het Delta-team lag onder het klaverbladknooppunt waarop de snelweg een paar honderd meter verderop uitkwam. Vanwege hun complete gebrek aan bepantsering

---

* De inspiratie voor dat missiedoel, in het Engels *marauding*, waren de drieduizend Amerikaanse vrijwilligers van het 5307e Samengestelde Commando, die tijdens de Tweede Wereldoorlog 'Merrill's Marauders' werden genoemd. Ze opereerden achter de Japanse linies door heel Birma, pushten zichzelf ver voorbij hun eigen grenzen en vochten veldslagen bij elke versterkte positie die ze tegenkwamen. De eenheid stond onder bevel van landmachtofficier Frank D. Merrill.